KIEFER FERENC LEHETŐSÉG ÉS SZÜKSÉGSZERŰSÉG

SEGÉDKÖNYVEK A NYELVÉSZET TANULMÁNYOZÁSÁHOZ XLIII.

KIEFER FERENC

LEHETŐSÉG ÉS SZÜKSÉGSZERŰSÉG

Tanulmányok a nyelvi modalitás köréből

TINTA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 2005

SEGÉDKÖNYVEK A NYELVÉSZET TANULMÁNYOZÁSÁHOZ XLIII.

Sorozatszerkesztő: KISS GÁBOR

A kötet megjelenését az OTKA a T 042687 sz. pályázat keretében támogatta

Lektor: Kugler Nóra Ladányi Mária

Szerkesztő: Siptár Péter

ISBN 963 7094 23 7 ISSN 1419-6603

© TINTA Könyvkiadó, 2005 © Kiefer Ferenc, 2005

A kiadásért felelős a TINTA Könyvkiadó igazgatója Műszaki szerkesztő: Bagu László

TARTALOM

Bevezető	7
1. A modalitás fogalmáról	9
1.1. Bevezetés	9
1.2. A logikai modalitás-fogalom	10
1.3. A modalitás mint beszélői attitűdök nyelvi kifejezőeszköze	20
1.4. A modalitás mint egy morfológiailag-szintaktikailag meghatározott	
kategória jelentése	
1.5. A mondatok modális alapértéke	
1.6. Faktív és nem faktív attitűdök	
1.7. Propozicionált beszélői attitűdök	
1.8. A modalitás általános definíciója	
1.9. Összefoglalás	49
2. A -hat/-het modális toldalék és a kell modális segédige jelentéstanához	
2.1. A -hat/-het és a kell jelentései	52
2.1.1. Az aletikus modalitás	54
2.1.2. Az episztemikus modalitás	56
2.1.3. A deontikus modalitás	
2.1.4. A buletikus modalitás	
2.1.5. A diszpozicionális modalitás	
2.1.6. A cirkumsztanciális modalitás	64
2.1.7. Egyéb modalitásfajták, illetőleg modális elemek nem modális	
használata	
2.1.7.1. A -hat/-het 'faktuális' használata	
2.1.7.2. A -hat/-het 'képes valamire' értelemben	
2.1.7.3. Az okozati összefüggés kifejezése	
2.1.7.4. A buletikus <i>kell</i> deontikus használata	
2.1.7.5. A teleologikus <i>kell</i>	
2.1.7.6. A fatalisztikus <i>kell</i>	
2.1.7.8. Összefoglalás	
2.2. A szubjektív episztemikus modalitás	
2.2.1. Bevezetés	
2.2.2. Az episztemikus lehetőség két fajtája	
2.2.3. A szubjektív episztemikus modalitású mondatok tulajdonságai	
(a) A tagadás	
(b) A kérdő mondat	
(c) A feltételes mondat (a premissza-próba)	
(d) A tud predikátum	
(e) A jövő idő használata	84

6 Tartalom

2.2.4. A hangsúly és a fókusz kérdése	85
2.3. Néhány szó az igék -ható képzős alakjáról	89
2.4. Az episztemikus modalitás egyéb kifejezőeszközei	
2.5. Összefoglalás	94
3. A <i>tud</i> segédige jelentéstanához	96
3.1. A <i>tud</i> ige jelentései	
3.2. Levezethető-e a 'pouvoir' és 'savoir' jelentés egy alapjelentésből?	
3.3. A <i>tud</i> ¹ jelentései	
3.4. A képesség és lehetőség összefüggései	106
3.5. Grammatikalizációs kérdések	109
3.6. Összefoglalás	
4. A modalitás pragmatikai aspektusai	
1 0 1	
4.1. Bevezetés	112
4.2. Deontikus beszédaktusok	
4.3. Buletikus beszédaktusok	
4.4. Udvarias kérés	
4.5. A lehetőség mint szükségszerűség	
4.6. A mond ige modális alakjai	
4.6.1. <i>Hogy(an) mondhat</i>	
4.6.3. A <i>mond</i> modális alakja mint pragmatikai partikula	
4.6.4. A <i>mond</i> modális alakjainak szövegtani szerepe	
4.7. A <i>gondol</i> ige modális alakjai	
4.7.1. Hogy(an) gondolhat	
4.7.2. A <i>gondol</i> modális alakjának szövegtani funkciója	
4.8. A <i>kell</i> modális segédige szövegtani szerepe	
4.8.1. A (el/meg) kell + mondani	
4.8.2. A <i>kell</i> tudni	
4.9. A talán módosítószó	
4.10. Összefoglalás	
_	
5. Kitekintés	
5.1. Bevezetés	
5.2. Modalitás és eseményidő	
5.3. Modalitás és mondatfajta	
5.4. Modalitás és igemód	
5.5. Módosítószók, módosító határozószók	
5.6. Egyéb nyitott kérdések	137
Irodalom	139
Návmutatá	1/13

BEVEZETŐ

A modalitás kérdéseivel számos korábbi publikációmban foglalkoztam (Kiefer 1981, 1984, 1985, 1986a, 1986b, 1986c, 1987a, 1987b, 1988, 1989, 1990, 1991, 1994, 1998a, 1999a, 1999b, 2000b). Eredetileg arra gondoltam, hogy ezeket egy kötetbe gyűjtöm össze, újraolvasva őket azonban úgy döntöttem, hogy inkább – a régebbi publikációkat is figyelembe véve – új munkát készítek. Döntésem hátterében egyrészt az állt, hogy nem mindenben találtam régebbi elemzéseimet helytállónak vagy elég pontosnak, másrészt nem hagyhattam figyelmen kívül a modalitással foglalkozó újabb irodalmat. A jelen munkában lényegében minden, az utóbbi évtizedekben a modalitásról született elméletileg is jelentős, illetőleg általános érvényű munka nyomai tetten érhetők.

Az első fejezet teljes mértékben elméleti jellegű. Benne a modalitás fogalmát kísérlem meg meghatározni. A kétféle lehetőség, a modalitás szűkebb vagy tágabb felfogását tükröző elképzelések közül én az elsőt tettem magamévá, mégpedig azért, mert csak ebben az esetben láttam eshetőséget arra, hogy egy pontos és a gyakorlati elemzésben is követhető meghatározást fogalmazzak meg. A modalitásról éppúgy nem állítható, hogy bonyolult, mint más nyelvészeti fogalomról. A nyelvészeti fogalmakat a nyelvész alkotja azzal a céllal, hogy elemzéseiben felhasználhassa őket bizonyos nyelvi jelenségek leírásában. A nyelvésztől függ tehát, hogy mennyire igényli a pontos és operatív fogalmakat. Nem vitatom, hogy a modalitás tágabb felfogása alapján született munkákban is találhatók használható megfigyelések, ebből azonban még nem következik, hogy az ezekben a munkákban vizsgált jelenségeket feltétlenül a modalitás körébe kell utalnunk. Az általam képviselt modalitásfogalom szerint modalitásról csak abban az esetben beszélhetünk, amikor egy adott tényállás érvényességének relativizálásáról van szó. A beszélő tehát a modalitás segítségével tényállások érvényességét minősíti. Az első fejezetben megmutatom, hogy ezzel a modalitásfogalommal nemcsak a logikai modalitás fogalma, hanem a nyelvészeti hagyomány szerint a modalitás körébe utalt jelenségek legnagyobb része is lefedhető. Amit ez a fogalom nem tekint a modalitás körébe tartozónak az – többek között – a tágabb modalitás-felfogásban értékelő és érzelmi modalitásnak nevezett jelenségcsoport, amelyet természetesen ezzel nem kívánok a nyelvészeti vizsgálódás köréből kizárni.

A második, harmadik és negyedik fejezet különféle elemzéseket tartalmaz. Az elemzéshez felhasználtam a Magyar Nemzeti Szövegtár korpuszát. A korábbi elemzéseimhez képest tehát újdonságnak számít, hogy jelen munkában az elemzés korpusz alapú. A korpusz nem csak arra volt alkalmas, hogy autentikus példákkal igazoljam korábbi elképzeléseimet, hanem újabb összefüggések megállapítását is lehetővé tette.

A második fejezet elsősorban a *-hat/-het* modális toldalék és a *kell* modális segédige jelentéstanát tárgyalja, pontosabban arra keres választ, hogy a mondat és a beszédháttér ismeretében hányféle jelentést közvetíthetnek az említett modális elemeket tartalmazó mondatok. Megállapítom, hogy a jelentések számát lényegében az határozza meg, hogy hányféle tipikus beszédháttér különíthető el. A példák alapján az is megállapítható, hogy nem minden esetben határozható meg a modális jelentés egyértelműen, előfordulhat

8 Bevezető

ugyanis, hogy többféle beszédháttér keveredik egymással, ami értelmezésbeli bizonytalanságot eredményezhet. Strukturális alapon (a hangsúly és szórend segítségével) csak a szubjektív és objektív episztemikus olvasat különíthető el egymástól. Lexikai és morfológiai szempontok alapján bizonyos esetekben az episztemikus és a nem episztemikus modalitás között is megvonható a határ. A modalitásfajták tárgyalásakor a többinél nagyobb teret kap a szubjektív episztemikus modalitás, amit egy általános és egy magyar jelentéstani szempont tesz indokolttá. Általános jelentéstani szempontból azért van kitüntetett szerepe a szubjektív episztemikus modalitásnak, mert közeli kapcsolatban áll az evidencialitással, a beszélő evidenciáját jelző nyelvi eszközökkel. Kiemeli ennek a modalitásfajtának a jelentőségét továbbá, hogy az összes modalitásfajta közül ő rendelkezik a leggazdagabb nyelvi kifejezőeszközökkel: a modális jelentésű módosítószók, módosító határozószók és módosító mondatrészletek legtöbbször szubjektív episztemikus lehetőséget fejeznek ki. Magyar jelentéstani szempontból a szubjektív episztemikus lehetőséget kifejező mondatokban az a különleges, hogy jelentésük a mondat strukturális tulajdonságai alapján megállapítható.

A harmadik fejezet a *tud* segédige modális jelentését vizsgálja. A *tud* segédige képességet és lehetőséget jelent, a két jelentés azonban szorosan összefonódik és strukturálisan általában nem különböztethető meg egymástól. Ugyanakkor a *-hat/-het* toldalékhoz való viszonya nyilvánvaló: a cirkumsztanciális és a diszpoziconális lehetőség esetében ugyanis a *-hat/-het* helyettesíthető a *tud* segédigével. Ebből az is következik, hogy a nem episztemikus modalitásfajták esetében különbséget kell tennünk a deontikus/buletikus modalitás és a circumsztanciális/diszpoziconális modalitás között. Ebben a fejezetben térek ki röviden a modalitás grammatikalizációjának kérdésére is.

A negyedik fejezet a modalitás pragmatikájával foglalkozik. Ez a fejezet a legkevésbé elméleti, inkább taxonomikusan mutatja be a korpusz alapján megállapított pragmatikai jelentéseket. Általános érvényű megállapítás, hogy a deontikus modalitás nem azonos a deontikus beszédaktusokkal. Egyrészt a deontikus modalitás kifejező megnyilatkozásoknak nem feltétlenül van beszédaktus jelentése, másrészt deontikus beszédaktusok nem deontikus modalitást kifejező megnyilatkozásokkal is végrehajthatók. Hasonló meggondolások érvényesek a buletikus beszédaktusokra is. A pragmatikai jelentés meghatározásához általában ismernünk kell a mondatkontextust és a beszédhelyzetet, van azonban néhány lexikalizálódott pragmatikai jelentés is.

Végül a Kitekintés c. fejezet a modalitáshoz kapcsolódó, de e munkában nem említett kérdéseket foglalja össze.

Jelen munka gondos elolvasásáért, a kapott megjegyzésekért és különösen a feltett kérdésekért köszönetet mondok Kugler Nórának és Ladányi Máriának. Nem rajtuk múlott, hogy munkámban nem minden kérdésükre fognak választ kapni. Köszönet illeti az itt név szerint nem megemlítetteket, akik a modalitásról szóló különböző korábbi dolgozataimat olvasták és kommentálták. Végül, de nem utolsósorban köszönetet mondok Kiss Gábornak és Sas Bálintnak a Magyar Nemzeti Szövegtár anyagaiért. A munka elkészítését az OTKA a T 042687 sz. pályázat keretében támogatta.